

РЕШЕНИЕ

№ 159

гр. Разград, 22.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РАЗГРАД, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Рая П. Йончева

Членове: Валентина П. Димитрова
Атанас Д. Христов

при участието на секретаря Небенур Р. Хасан
в присъствието на прокурора Веселин Якимов Минков (ОП-Разград)
като разгледа докладваното от Валентина П. Димитрова Въззивно
гражданско дело № 20213300500190 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.267 и сл. от ГПК.

С Решение №237/21.05.2021г., постановено по гр.дело №1563/2020г. Разградският районен съд е осъдил Прокуратурата на Р.България на основание чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ да заплати на Г. Р. Г. от гр.Кубрат сумата 5 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от незаконно обвинение по БП№211/2018г. по описа на РУ на МВР-Кубрат, поддържано по две първоинстанционни наказателни общ характер дела по описа на РРС и две въззивни наказателни общ характер дела по описа на ОС-Разград, по което обвинение е бил оправдан, както и сумата 3 100 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, заплатени адвокатски възнаграждения, ведно със законната лихва върху присъдените суми, считано от 05.08.2020г. до окончателното им заплащане.Отхвърлил е претенцията на ищеца за имуществени вреди над уважения размер от 5 000 лв.до претендирания такъв от 20 000 лв.Присъдил е в негова полза разноски, съобразно уважената част от исковете.

Ответникът Прокуратурата на Р.България обжалва решението в осъдителната му част чрез ОП-Разград.Счита в тази му част решението за неправилно, съответно за несправедливо по размер присъденото обезщетение, като излага подробни съображения в жалбата.Моли решението да бъде отменено с отхвърляне на предявения иск или евентуално присъждане на обезщетение в много по-нисък размер.

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок от легитимирана страна в процеса–ответник в първоинстанционното производство.

Отговор на жалбата другата страна в производството е подала, чрез пълномощник, като

счита подадената срещу решението въззивна жалба от ответника за неоснователна, като излага подробни съображения.

Заедно с отговора ищецът е подал и насрещна въззивна жалба, с която атакува решението на РС в частта, с която искът е отхвърлен над сумата 5 000 лв. до претендирания размер от 20 000 лв., като излага съображения във връзка с приложението на чл.52 от ЗЗД.

С въззивната жалба и насрещната такава не се правят доказателствени искания.

В съдебно заседание всяка от страните поддържа подадената от нея въззивна жалба.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа страна следното:

Районен съд Разград, е бил сезиран с осъдителен иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. 2 ЗОДОВ, предявен от ищеца Г. Р. Г. против Прокуратурата на Р.България с цена на иска 20 000 лв.

В исковата молба са изложени твърдения и същата е подкрепена с писмени доказателства за образувано срещу ищеца на 28.06.2018г. е образувано БП № 2903М-211/2018г. по описа на РУМВР-Кубрат за извършено от него престъпление по чл.234в от НК /неправомерно присъединяване на санитарно помещение в стопанисван от него обект към водоснабдителната система в периода 05.10.2017г.-28.06.2018г/, за привличането му като обвиняем по същото на 03.07.2018г. и внасяне на следващия ден, 04.07.2018г. на обвинителен акт в съответния Кубратски РС, пред който е образувано о НОХД №170 по описа за 2018г.Няма спор по делото за продължителността на наказателното производство в двете му фази, отводите на съдиите от КРС и изпращането на делото за разглеждане от РС-Разград, пред който е било образувано НОХД №566/2018г. По същото са проведени общо 5 съдебни заседания, в които ищецът е представляван от адвокат. Делото е приключило с присъда №142/19.03.2019г., като обвиняемият Г. Р. Г. е признат за невиновен в извършване на престъпление по чл.234в от НК и оправдан по така повдигнатото му обвинение.Тази оправдателна присъда е била протестирана от РП-Разград и пред ОС-Разград образувано ВНОХД №196/2019г. С решение от 23.07.2019г. по същото, РОС е отменил същата и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав.При връщането на делото пред РС-Разград е образувано НОХД №566/2019г. по описа на РС Разград.По него са проведени общо 5 съд.заседания и и с присъда от 18.02.202г. обв.Г.Русев отново е признат за невиновен в извършване на престъпление по чл.234в от НК и оправдан.И тази оправдателна присъда е протестирана пред РОС от РП-Разград, с искане за отмяна и осъждане на обвиняемия, като с решение от 05.08.2020г. по ВНОХД №132/2020г. ОС-Разград е потвърдил атакуваната пред него оправдателна присъда, която е влязла в сила на същата дата.В обобщение се установява, че наказателното производство срещу оправдания Г. Р. Г. е продължило малко повече от две години, а именно две години и един месец.

Спорни по делото са въпросите за доказаност на заявената от ищеца претенция, както и за размера на присъдените обезщетения съответно за имуществени и неимуществени вреди, като

по отношение на това за неимуществени вреди се сочи, че същият е прекомерно завишен.

Безспорно е по делото, че до повдигане на обвинението в извършване на престъпление по чл.234в от НК ищецът е бил неосъждан, с две висши образования - инженерно и юридическо. В хода на професионално си развитие, е заемал длъжности като „Директор специално производство“ към основното предприятие на българската военна промишленост - ДСО „Металхим“, Юрисконсулт на Община Кубрат, Инспектор в КУИППД, сега КПКОНПИ, след което успешно е развивал собствен бизнес в областта на ресторантьорството и хотелиерството. Управлявал е 4 ресторанта и един хотел, респ. персонал от близо 30 души. Повдигането на обвинението в извършване на престъпление по чл.234в от НК оказало силно негативно емоционално въздействие върху него, под угрозата да бъде признат за виновен и осъден и да бъде накарено доброто му име сред неговите съграждани.Ищецът е бил лишен и от възможността Освен емоционално негативното възприятие на случващото се, ищецът е бил лишен от да упражнява и любимото си хоби - да ловува, тъй като повдигнатото обвинение срещу него е несъвместимо с правото за притежание на ловно огнестрелно оръжие - чл.58 ал.(1) т.2 предл.2 от ЗОБВВПИ.Последното наложило и прехвърляне на собствеността върху притежаваните от него ловни оръжия, за да не бъдат отнети по предвидения за това ред - чл.155 ал.(1) от ЗОБВВПИ, което допълнително да го злепостави. През 37-години в които е бил ловец ищецът Г. е бил и Председател на ловното сдружение в град Кубрат в продължение на 12 години.Не е оборено твърдението му ,че невъзможността от упражняване правото на лов и неговото преустановяване, допълнително и значително са ограничили личната му сфера и възможността му да намира развлечение от създалото се негативно ежедневие, което задълбочило стреса и създалото се чувство на безпомощност и срам.

От събраните гласни доказателства се установява, че ищецът се ползвал с добро име в града, бил уважаван, заведението което стопанисвал бил посещавано, преди извършената проверка и повдигането на обвинението, постепенно работата напълно замряла.След повдигане на обвинението и започване на наказателното производство ищецът бил много угрижен, станал напълно друг човек, несигурен в себе си, затворен, рядко посещавал заведението, което стопанисвал, хората от приятелския му кръг се отдръпнали. Изживял много тежко снемането на отпечатащи и извършването на полицейска регистрация.

И преди образуване на наказателното производство срещу него ищецът имал здравословни проблеми. От назначената и приета по делото СМЕ се установява, че сърдечно-съдовите проблеми на Г. датират от 2010г., когато е бил диагностициран с диагноза: Дилатативна кардиомиопатия. Атеросклероза. Хипертонична болест Пет, лека степен, сърдечна форма. Умерена митрална регургитация. През лятото на 2017г. била извършена имплантация на електрокардио стимулатор/система за ресинхронизираща терапия.В началото на м.октомври 2018г. поради влошаване на здравословното състояние ищецът бил приет в болница, като впоследствие била извършена имплантация на електрокардиостимулатор/система за ресинхронизираща терапия.Вещото заключава, че с оглед наличните заболявания на ищеца, всяко емоционално разстройство би било провокиращ фактор за възникване на промени в артериалното налягане, провокиране на аритмии и разстройство на нервната система. Възникването на камерна тахикардия е потенциално летална аритмия която застрашава живота на пациента. С оглед наличната тежка сърдечна патология и придружаващи заболявания, следвайки препоръките за добра медицинска практика пациента е бил абсолютно индикиран за надграждане на ресинхронизиращото устройство с функция за дефибрилатор за възможно предотвратяване на настъпване на внезапна сърдечна

смърт, което не би било постигнато с използването единствено на медикаменти.

Вещото лице по назначената съдебно-психологическа експертиза заключава, че ищецът е преживял ситуация на силно безпокойство, несигурност, обида и уронване на престижа и личното достойнство, като при него не са установени тежки промени във възприятията и ограничение върху контрола, при налични физически проявления на симптомите на стрес, които са разстроили допълнително неговото здраве - сърдечните проблеми, но въпреки това, ищецът е запазил изначалната си устойчивост, адаптивност и уравновесеност. ситуация. Поведението му е напълно подредено, не излиза извън рамките на обичайното. Социалното му функциониране, макар и променено с пенсионирането е продължило в обичайния за него стил - продължил да работи, управлявайки хотелската част и един от ресторантите си, полага грижи за семейството и внуците си, поддържа социални контакти.

При така установените фактически обстоятелства е безспорно, че са налице предпоставките на чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ за ангажиране отговорността на държавата. Спорен е въпросът какъв е размера на дължимото обезщетение.

Окръжният съд намира, че във връзка с висящото наказателно производство ищеца е търпял психически страдания, стрес, притеснения във връзка с неоснователно повдигнатото обвинение, страх от осъждане. Освен това, видно и от показанията на разпитаните свидетели, в периода на воденото наказателно производство е имало и видима промяна в ищеца – затворил се в себе си, загубил желанието си за социални контакти, странял от познатите си, изпитвал страх и безпокойство. Притеснявал се за доброто си име и авторитет, още повече, че информацията за воденото наказателно производство се разпространила в малкия град, в който живее. Уронени били честта и достойнството му, чувствал се злепоставен. В този смисъл окръжният съд счита, че не може да бъде споделено изложеното във въззивната жалба на ответника, че свидетелските показания са само такива от близки роднини на ищеца и същите не следва да бъдат кредитирани. В случая единият свидетел е действително съпругата на ищеца, а другия негов бивш служител, като следва да се посочи, че именно лица от най-близкия кръг на ищеца имат непосредствени впечатления от емоционалното му и физическо състояние в процесния период.

При определяне на дължимото обезщетение за неимуществени вреди и в съответствие с отговора на правния въпрос, даден по-горе, районният съд е отчел продължителността на негативното засягане на правата на личността /която не е неразумна/, вкл. наложената мярка за неотклонение, която не води до извеждане от обичайната семейна и социална среда/, тежестта на престъплението по чл.234в от НК, наказуемо с лишава от свобода до 5 години и глоба, което не се явява тежко по смисъла на чл. 93, т. 7 НК/, възрастта на ищеца, злепоставянето му пред широк кръг лица, уронването на доброто му име, с което той се е ползвал в малкия град, заемайки различни длъжности. Налични са и безспорни медицински данни за допълнително сериозно влошаване на здравословното състояние на ищеца от есента на 2018г., т.е. след образуване на наказателното производство и изживения стрес, който се явява съпътстващ фактор, който повлиява в съответна степен състоянието на сърцето и артериалното налягане. При съобразяване на изложеното до тук, окръжният съд намира, че с оглед критериите на чл.4 от ЗОДОВ и чл.52 от ЗЗД, конкретните обстоятелства на случая, ангажираните доказателства, общественоекономическите условия в страната, за обзвреда на претърпените от ищеца неимуществени вреди се дължи именно сума в размер на 5 хиляди лева, такава каквато е присъдена и от първостепенния съд. Същата е дължима ведно със законната лихва, считано от 05.08.2020г. Присъждането на сума в

по-голям размер, над присъдения, би довело до неоснователно обогатяване на ищеца, при конкретиката в случая, поради което подадената срещу отхвърлителната част на решението насрещна въззивна жалба се явява неоснователна и не следва да бъде уважавана.

По отношение на претенцията за имуществени вреди:

Същата се явява основателна и доказана по размер, при наличието на безспорни доказателства за осъществена адвокатска защита в хода на наказателното производство и заплатени суми за адвокатско възнаграждение общо в размер на 3 100 лв. Тези суми представляват имуществена вреди от незаконното обвинение и подлежат на възстановяване от страна на държавата, дължими са, както и обезщетението за неимуществени вреди, считано от влизане в сила на оправдателната присъда. В този смисъл неоснователно се явява възражението във въззивната жалба, подадена от ответника за недължимост на посочената сума, претендирана като имуществени вреди от ищеца.

По изложените съображения, Разградският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение №237/21.05.2021г., постановено по гр.дело № 1563/2020г. по описа на Разградски районен съд.

Решението подлежи на касационно обжалване в 1-месечен срок от връчването му на страните пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____